

La senyora Palfrey va arribar a l'Hotel Claremont un diumenge de gener a la tarda. A Londres queia un gran xàfec, i el taxi que la duia baixava per un carrer Cromwell gairebé buit, passant una porxada cavernosa rere l'altra, a poc a poc, perquè el taxista no coneixia l'hotel, i anava traient el cap per la finestra. Aquell descobriment, el fet que l'home no conegués l'hotel, havia deixat la senyora Palfrey una mica desconcertada, perquè ella tampoc no el coneixia i es començava a demanar on s'estava anant a ficar. Va procurar foragitar el terror que sentia. L'amenaça de deprimir-se l'esverava.

«Si no és agradable no cal que m'hi quedi», es va prometre a si mateixa, movent lleument els llavis i allargant el coll per anar mirant a banda i banda d'aquell carrer tan ample i intimidatori, gairebé amb por de llegir «Claremont» damunt d'alguna d'aquelles porxades. N'hi havia molts, d'hotels, en aquell carrer, tots seguits un darrere l'altre i molt semblants.

El Claremont l'havia triat una mica a l'atzar; n'havia vist l'anunci en un diari del diumenge mentre era a Escòcia, a casa de la seva filla Elizabeth. Tarifa reduïda en temporada d'hivern. Cuina excel·lent. No ens ho prenguem al peu de la lletra, això, havia pensat llavors.

Finalment el taxi va alentir la marxa. «Hotel Claremont» va llegir la senyora Palfrey en un rètol de lletres grosses, ben visibles,

que ocupava l'espai de dues —o potser tres— cases grans unides en una de sola. Es va revifar. Les columnes de la porxada estaven pintades de feia poc; a les jardineres hi havia llorers; les cortines estaven netes. Una façana del tot respectable.

Va sortir del taxi amb dificultats i, repenjan-se en el seu bastó de punta de goma, va travessar la calçada i va pujar uns quants graons de l'entrada. Aquell dia les varius li feien mal.

Era una dona alta, d'ossos forts i trets nobles, amb celles fosques i una bona papada. De ser un home, se li hauria reconegut un toc de distinció i, de vegades, amb vestit de nit, semblava un general il·lustre disfressat de dona.

Amb el taxista al darrere, carregant l'equipatge (perquè a l'hotel no van pas donar senyals de vida), se les va tenir un moment amb les portes giratòries i va entrar gairebé fent tentines al vestíbul silenciós. La recepcionista la va tractar amb una amabilitat freda, com si treballés en una clínica de repòs, d'aquelles per a pacients pertorbats.

—Quin dia! —va dir.

El taxista, que tentinejava amb les maletes, semblava del tot fora de lloc en aquell ambient somort, i el porter el va rellevar de seguida en la responsabilitat de carregar l'equipatge. La senyora Palfrey va obrir la bossa de mà i en va triar, amb cura, unes quantes monedes. Tot ho feia sense pressa, amb una certa autoritat. Sempre s'havia sabut comportar. Fins i tot acabada de casar, a Birmània, en condicions estranyes i esfereïdores, havia estat magnífica: havia mostrat un gran aplom quan, per exemple, l'havien portat a la seva nova llar en barca per terrenys inundats; tampoc no s'havia immutat quan havia trobat la casa xopa, amb una serp enroscada a la barana a tall de benvinguda. S'havia armat de valor i havia alçat el cap, com també havia fet aquella tarda al tren.

Malgrat els anys de pràctica, li feia la sensació que darrerament li costava més ser decidida. De jove, tenia feta una imatge de si mateixa per presentar sobretot al marit, al qual admirava; en segon lloc, a ella mateixa, i, després, als indígenes («soc una anglesa»). Ara que no hi havia ningú que li reflectís aquella imatge, es veia minvada: havia perdut dos terços del valor d'antany (no hi havia marit ni indígenes).

Quan el porter va haver deixat les maletes a terra i se'n va haver anat, la senyora Palfrey va pensar que així es devien sentir els presos, el primer dia que els deixen a la cel·la: primer es tomben cap a la finestra, després fan mitja volta i claven els ulls a la porta tancada i, en acabat, compten les passes que hi ha d'una punta a l'altra de la cambra. Es va imaginar vívidament l'escena.

Per la finestra es veien —només— un mur de totxo pintat de blanc, pel qual regalimava l'aigua bruta de la pluja, i una sortida d'incendis de ferro colat que era prou graciosa. Va procurar trobar-la graciosa. El panorama —sobretot aquella tarda encapotada— era descoratjador, però ja sabia que la part del darrere dels hotels, que és la reservada a les senyores amb pocs recursos, no es pot esperar que tingui una gran vista. Les habitacions amb vistes es reserven als que estan de lluna de mel, tot i que només Déu sap per a què les necessiten.

El llit es veia força alt, la moqueta estava gastada, però no esfilagarsada. S'hi distingia encara un patró de roses. La llar de foc del racó estava tapiada, però al davant encara hi quedava l'enrajolat del terra d'un color blau verdós. El radiador deixava anar una flaire seca de socarrim i feia sorollets. Els poms de la calaixera eren grossos i de fusta, va veure. Feia tot l'efecte d'una cambra de minyona.

Es va treure el barret i es va esborrifar els cabells amb les mans. Eren curts, grisos i amb ondulacions regulars, com si s'hi hagués posat una mà oberta a sobre i els hagués premut amb força.

Hi havia un silenci estrany —un silenci i una estranyesa de diumenge a la tarda—, i llavors el cor li va fer un salt, amb una desesperació esbalaïda, com ja havia passat una vegada quan la senyora Palfrey, tot d'una, es va adonar, o més ben dit, tot d'una no va poder no adonar-se que el seu marit, que era a les portes de la mort, en travessava efectivament el llindar. Contra tota esperança, malgrat totes les oracions.

Per asserenar-se es va asseure a l'espona del llit i va respirar fondo, va alçar la barbeta com si hagués de donar exemple.

De lluny, es va sentir el xerric de l'ascensor. Al cap de poc, en va sentir espetegar la porta i tot de sons que s'escampaven, passes, converses, persones que s'acostaven, tombant d'un passadís a un altre. Finalment, dues veus ben educades van passar per davant la seva porta. Se'n va sentir agraïda.

Un cop li va haver passat l'aflicció, va començar a desfer les maletes. Va penjar la roba i li van venir al cap les cases on havia viscut; però amb agraïment, sense tristor. Tot el que tocava li era familiar. Les pastilles van repicar amb un so conegut quan va posar els potets que les contenien damunt la tauleta de nit. L'esclavina de pells la va penjar al respatllet d'una cadira. Feia olor de càmfora i de salvatgina, com sempre. Va decidir posar-se-la a l'hora de sopar per causar una primera impressió decisiva. A qui havia d'impressionar ja ho descobriria llavors; o potser no. Al costat del llit hi va posar el *Golden Treasury* de Palgrave i la Bíblia, tot i que no era religiosa.

Quan va haver acabat de desfer les maletes —una tasca que va fer durar tant com va poder, per no trobar-se el després massa aviat—, va agafar el necessari i va travessar el passadís fins a una porta on deia «Senyores».

